

**ruitenwisser
vloei stof**

ruitenwisser
ruitenwisservloeistof
v l o e i s t o f

eric schrijver
den haag 2004

over hoe je de waarheid niet
hoeft te vinden in autorijden

ik voelde me vies:
als karikatuur van
de ideale schoonzoon
stond ik hier: ja,
ik verrichtte bijzonder

maar, ik voel de dag keren
we gaan een spelletje spelen
ik gooi mijn haar en kleren
nieuw in de war: ik speel
mezelf nog beter

we drinken bier
eten krentenbollen
ik ben geen dichter
dichter bij jou
dan ik bij mij

onmenselijkheden
zeg je
terwijl je een boterham
met chocoladehagelslag eet
wat dan?
het leven is zo onomkeerbaar
ik wou dat het vloog
maar het brandde
onmenselijkheden zijn menselijk
ons verleden
ligt om de hoek

Met meneer de Boer onder TL-licht

ze vindt ruitenwisservloeistof
een mooi woord

ik zit
in een hokje
me afvragend
hoe een rolstoel me zou staan

Luide stemmen
zijn niet bepaald
muziek in je oren
kun je nog horen
dat regendruppels
als vlekken hier
zijn; ik vraag
zie niet

Je verdwaalde hoofd
werpt zich toch weer
op als barrière
jij bent mijn zwart-wit documentaire
met regendruppels
als vlekken hier
kijk: ik vraag
hoor niet

de witte tijger

zie je de witte tijger?
afgezonderd van soortgenoten
bewandelt hij goedmoedig het bos
met voor iedereen een vriendelijk
woordje

je bent als zand
in mijn handen
ik ontbloot mijn tanden
niet
als een vergiet
voel ik me nu

voeten ruiken
en het rare feit
dat er zoveel ballonnen
lek zijn geprikt

het maakt zich meester
van je laffe wezen dat
bestaat in zorgvuldig gekozen
kledingcombinaties

op de grond
doodslaand bier
geen keuzes dus geen liefde
maar halfgeile genegenheid

een polarisatiefilter
maakt de lucht blauwer
en weet jij niet waar naar toe

ik opeens
heel Duits ben?

sportschoenzool?

spoorwegboom?

Jan Peter Balkenende

De wind heeft je leven
onomkeerbaar weggedanst.

Je wacht tot er,
onomstotelijk,
door de profs,
een ziektebeeld wordt vastgesteld.

Je broek loopt als onzin,
je hoofd, dat als punaise
schierbaar nutteloos.
Je bent geen held.

Je beweegt je aarzelend
en onvoorstelbaar traag.
Je neemt treinen van gisteren
en niet van vandaag.

zomer

de aarde verdort
vogels fluiten neurotisch
op schiphol rent men
en tussen snelweg
en spoorbaan
een fietsvakantiegroep

ons land dreigt de wereld met vergaan

‘dit is geen zomer!
de zomer is voorbij,
voor hij goed en wel begonnen is!’

zegt hij en hij heeft
zijn vale spijkerbroek aan

‘dit jaar, dit jaar,
zal ik geen bloeiende bloempjes
als gevoelige plaatjes
vastleggen!

en dit jaar, dit jaar
ga ik de gedachten die jij
op wilde maken, lekker in hun
respectievelijke knopjes breken!’

wij bouwen feestjes
steken kruispunten
over; ik zie
haar schoonheid en
de zon en
kloot zelfingenomen
verder

maar taaspelletjes zullen
de wereld niet veranderen
de zon gaat onder
en jij gaat dood

‘over de bergen in de verte turend
naar al dat er overgebleven is’

kan ik het vuil zijn
dat diep
in je vezels doordringt?
als dat je
murw mythert
kan mijn gezicht alsjeblieft
gehandhaafd blijven
als mijn woorden
een wervelboek vol
van jouw beelden
worden?

de grote verhalen over zeerovers
waren ons welbesteed:
dramatische types, in wezen
als roggebrood zo ruw gekleed

